

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ioannis|| Climaci Ab-||batis Montis|| Synai,|| Scala Paradisi

Johannes <Climacus>

Coloniae, 1583

VD16 J 520

De ineffabilibus cogitationibus I blasphemiae. Gradus XXIII.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55433](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55433)

BLASPHEMIA GRAD. XXIII. 200

malle regi moderamine. Obedientia vnum & solum est in quo conatus omnes virium nostrarum deficiunt. Idq; tibi coacte dicimus. Si te ipsum coram domino ex intimo cordis affectu semper accuses, nos vt araneas contemnes. Nam vt vides superbia est equus cenodoxie quam confendi, sed sancta humilitas & sui ipsius iugis accusatio, ridebunt & equum & ascensorem eius triumphaleque carmen suauissime canentes: Cantemus, inquit, domino glorio. e. m. e. e. & a proicit in mare, & in humilitatis abyssum.

Exodi. 15

De ineffabilibus cogitationibus i blasphemia.

Gradus XXIII.

SA Eux radicis & matris sauiorem esse progeniem in superioribus audiuius, videlicet nephariae superbiae sceleratam filiam blasphemiam. Idcirco necesse est eam in medium adduci. Neque enim quiuis est inimicus, sed hostibus omnibus immanior & grauior. Et quod durius est, non facile spiritali medico enunciari aut confitendo denudari potest. Quo circa plurimis non nunquam desperationis & diffidentiae causa fuit, omni illorum consumpta spe, non secus quam a verme consumitur lignum. Iste igitur sceleratissimus vt saepe alias ad sanctam synaxim, & ad ipsam horrendam sacrorum mysteriorum horram blasphemare dominum, & in ipsa qua consummantur sacra solet. Ex quo maxime manifeste colligimus, non esse animam nostram, quae illa intus verba locuta sit impia & non ferenda, sed daemone, D E I bonorumque omnium aduersarium, qui de celis deiectus est, quod illic dum se per superbiam extollit in deum quoq; blasphemias

N s mias

mias & contumelias iaculari visus est. Nam mea sunt turpia illa & scelerata verba, quid quod donum 2 coeleste suscipiens adoro? Quomodo possum vnà & benedicere & maledicere.

Plurimos seductor iste animarumque corruptor in stuporem & amentiam sæpe deducit. Nihil enim alia cogitatio ita difficilis ut ista enuntiari possit. Quocirca & multis plerumque contumaciter inuenire. Nihil enim ita dæmones cogitationesque contra nos roborat, ut eas in corde nutrire atque oculere. Nemo sibi horum blasphemiarum causam imputet. Certe quippe cognitor dominus nouit nostra non huiusmodi verba & inuenta, sed hostium fratrum. Ebrietas offendendi causa est, & perbia cogitationum indecentium, atque quidem qui offendit, non quia offenderit, sed quia ebrietatis causa id passus est, omnino periturus.

Cum ad orationem stamus 3 immundæ illæ fandeque cogitationes nobis importunè oblatunt. At cum orationem finierimus, protinus recedunt. Neque enim oppugnare eos solent, quod aduersum illas non dimicant. Non solum autem deum sed & diuina omnia impius ille spiritus blasphematur, & turpissima quædam & teterima verba nobis intellectualiter loquitur, ut autem orationem deseramus, aut nos ipsos in desperationem deiiciamus. Plurimorum quidem intercessio orationem, multos, à sacrorum mysteriorum communione separauit, quoniam corrupta mentis rore tabescit, alios per ieiunium domuit, quam hic & inanis tyrannus, nullamque eis

quem concessit. Idque non solum in seculi hominibus, verum & quoque qui monasticam vitam subierunt fecit, nullam eisiam salutis spem reliquam improbitimè suggerens, infidelibusq; omnibus & ipsis quoq; gentilibus miserabiliores esse denunciatis.

Qui blasphemiam spiritu se perturbari sentit, atque eo liberari cupit, pro certo habeat non suam animam huiusmodi cogitationum esse causam, sed impurum illum spiritum qui aliquando domino dixit: Hæc omnia tibi dabo, si procidens adoraueris me. Idcirco nos quoque contemnentes ipsum & quæ ab illo dicuntur nihil existimantes, securi & intrepidi dicamus.

Vade post me satana, Dominum Deum meum adarabo & illi seruiam: sermo autem dolusque tuus in caput tuum conuerteretur, & in verticem tuum blasphemiam tua descendet, in præsentem & in futuro seculo. Qui præter hunc modum aduersus blasphemiam spiritum pugnare velit, is ei similis est, qui manibus suis coruscationem continere nititur. Nam quomodo vel comprehendere vel resistere aut reluctari aduersus eum poterit, qui repente in cor venti instar pertransit, habetque verbum momento velocius, confestimq; ea nescit. Nam hostes quidem reliqui insistant, perstant, morasque trahunt, tempusque aduersum se pugnantibus præbent, hic autem simul cum apparuerit abscondit se statimq; ut locutus est, mentem pertransit. Solet plerunq; in simpliciorum atque pariorum mentibus huiusmodi dæmon immorari, quod hi maxime vehementius cæteris concuti & perturbari cōsueverunt. Quibus sane nō dicimus id ex superbia aliqua propria sed ex dæ-

monum inuidia & calliditate contingere.
 sinamus tandē iudicare & condemnare proximū
 & cogitationes blasphemie nō metuem⁹. Id enim
 huius & occasio & radix est. Sicut qui in domo
 clusus, audit exterius prate euntium verba,
 tamen cum eis ipse colloquitur, ita & anima
 in se ipsa degit, dæmonis blasphemias auscultat
 quas per illam transiens loquitur, non turbatur.
 Qui hunc spiritum despicit lib. euasit: qui vero
 aliter reluctari nititur, tandē subiacebit. Qui enim
 verbis spiritum continere vult, is ei similis est
 ventos includere nititur. Monachus quidam
 diosus cum ab eo perturbaretur ad viginti annos
 carnem suam ieiunijs & vigilijs macerare non
 stitit, cum vero nullam utilitatem se inde ceperat
 sentiret, profectus conscriptam in carta perturbationem ac
 tentationem suam sancto cuidam
 probatissimo seni obtulit, in faciem prostratus
 illum intueri valens. Vt autem legit senior
 sit, fratremque erigens dixit: Pone fili manum
 tuam super oculum meum. Quod cum fecisset,
 ait senior: Super collum meum sit frater hoc per
 totum, quotquot annis te oppugnaverit vel oppu
 gnaturū sit. Tu autem id obserua, vt hoc iam
 accipendas, & nihil æstimes. Quibus verbis ita
 obtratus est frater, vt nō ante cella senis excederet
 quam huiusmodi morbo euanesceret. Hoc autem
 is qui expertus est mihi postea enarrauit, Deo
 gratias referens

Annotationes in Gradum. 23.

- 1 Blasphemia Græca dictio est ἀπό τοῦ βλασφημεῖν, quod
 conuicijs incesso, impiè & irreligiōse loquor significat
 apud Ethnicos etiam de eo dicitur qui fame &
 11

si alicuius hominis derogat: quare Demost. non semel, *ὁλοφύειν πρὸς πατρός.* i. obirectare patri dixit. Apud Christianos vero anthonomasticè pro solius excellentiæ diuinæ derogatione sumitur, & per quandam analogiam etiam sanctorum. Triplex à scholasticis blasphemia statuitur: Si enim per intellectum vel affectum fiat, & in corde aut cogitatione consistat, cordis: Si autem prodeat per locutionem, oris blasphemia: Si per facta, facta blasphemia vocant. De priori genere agit hic Climacus. Obseruanda hic audacia demonis, cui nō satis est hoc execrabili, & omnium criminum grauissimo, blasphemiæ vitio plebeos et seculares impugnare, sed etiam sanctissimos istos monachos huiusmodi blasphemiæ cogitationibus audet infestare, etiam circa ipsam Eucharistiam, in qua excellentissima dei gloria relucet. Vere de eo dictum est: Ecce absorbebit fluium (vulgares homines) & non mirabitur: & habet fiduciam quod influit Iordanis (electi et sancti) in os eius Iob. 40.

1 contrarijs probat huiusmodi cogitationes non suas esse sed demonis. Si enim ait Eucharistiam cum summa reuerentia suscipiens vt Deū adorem, quomodo de ea male sentire possum? Nota hic lector Adorationem Sacrosanctæ Eucharistiæ ante mille ducentos annos in vsu fuisse.

2 Cū ad orationē stamus ait, et rectè: Aegyptij enim & Syri monachi stantes in supplicatione maiorem temporis partem consumeabant. De hac orādi disciplina vide Casian lib. 2. institut. Monast cap 7.

3 Eodem hoc consilio Pimenius abbas fratrem à blasphemiæ cogitationibus liberauit: Cui cum impugnaretur semper clamare iubebat, Ego hoc opus non habeo, Blasphemia tua super te sit Satan. Vide in viuis patrū 2. parte § 23.